

## [Valdemar Thomsen.]

sætte nogen egentlig Programudtalelse. Endskønt som bekendt Ministeriet er udvidet fra at tælle 12 Medlemmer til nu at udgøre ikke mindre end 18, og endskønt 134 af Folketingets 149 Medlemmer tilhører Regeringspartierne, er det eneste Program, som man til Dato har set, de foreliggende Forslag og Udtalelserne fra den højtærede Statsminister, Udtalelser, som ikke var særlig udtømmende, men Udtalelser, der, som det allerede er gjort opmærksom paa, paa enkelte Punkter var uovervejede. Det var med fuld Ret, at det ærede Medlem Hr. Hartel i Aftes tog til Genmæle. Statsministerens Bepjældselse mod Befolkningen kan nemlig med 100 pCt.s Ret fremsættes mod Regeringen og Statsministeren personlig. Det var en ilde anbragt Antydning, Statsministeren i Forgaars Aftes fremsatte i Radioen, gaaende ud paa, at hvis nogen — saadan sagde Statsministeren — ikke vilde deltage i den Samling, der nu er lagt op til, da kan det ikke være danske Interesser, der leder ham. Der er — jeg siger det ogsaa paa Grund af Handelsministerens Bemærkninger, der blev udsendt i Radioavisen i Aftes — al mulig Grund til for Folketingets Medlemmer at protestere mod en saa ubeføjet Udtalelse af Statsministeren.

Men altsaa, nu kender vi da lidt til Statsministerens Indstilling og Synsmaade. Er det da underligt, at bekymrede Vælgere tager sig til Hovedet og spørger, hvor det hele vil ende. Man bliver efter den Tale, Statsministeren holdt forleden, nysgerrig efter at høre lidt om de Forhaandsforhandlinger, der førte til den store Nydannelse af Ministeriet. Enedes man under disse Forhandlinger, vil jeg spørge den højtærede Statsminister, om principielle Retningslinier for den økonomiske Politik, som Tiden nødvendiggør? Hvis ikke en saadan Forhandling har været ført og Enighed paa Forhaand tilvejebragt, saa maa de mange nye Udnævnelser betragtes som intet mindre end et forargeligt og kostbart Komedie-spil — kostbart desværre paa mere end een Maade. Hvilket økonomisk Program de fire Partier og de 134 Medlemmer eventuelt er enedes om i Dagene efter den 9. April, kan man ikke vide, men hvis man skal dømme efter det, der foreligger for Offentligheden, kan man vist roligt gaa ud fra, at der enten overhovedet ingen principielle Forhaandsforhandlinger er ført, eller at de Aftaler, der er truffet, er utilladeligt løse i Fugerne. Med andre Ord, Forudsætningerne for den omfattende Rekonstruktion, der fandt Sted, har ikke været til Stede,

og det tjener nu ikke hverken Statsministeren eller nogen af Parterne til Ære, tværtimod.

Man ynder at give det Udseende af — det gør navnlig de to gamle Regeringspartier —, at det udelukkende eller næsten udelukkende er Begivenhederne, der indtraf den 9. April, der har medført de økonomiske Vanskeligheder, som altsaa de foreliggende Forslag skal afbøde. En saadan Paastand kan ikke holde, ved en nærmere Prøvelse. Forholdet er nemlig det — og det bør siges ogsaa af Hensyn til de to nye Regeringspartier, forinden Tingene yderligere tilsløres —, at Regeringens uforvarselige økonomiske Politik i Forbindelse med Englands haardhændede Nedskaering af Priser og Kontingenter forud for den 9. April havde medført en katastrofal Udvikling, der uden en 9. April vilde have ført til fuldstændig økonomisk Sammenbrud for vort Land. Det er efter min Mening urimeligt at give det Udseende af, at Regeringen har været forudseende og lagt Statsmandskløg for Dagen, at den har haft en lykkelig Haand til at imødegaa de før den 9. April opstaaede Vanskeligheder, og at det kun er Situationen af og efter 9. April, der oversteg Regeringens Kræfter. Sandheden er tværtimod, at Regeringen med sin økonomiske Politik, Valuta-, Kredit-, Skatte- og Lønpolitik, praktisk talt den 9. April var kørt fuldstændig fast. Hvordan man, det vil sige Venstre og Konservative, i det hele taget kan tænke sig, at Mænd, der har vist sig uegnede til at løse smaa og forholdsvis lette Opgaver, skal kunne føre an i den Omlægning, der nu skaanselsløst maa gennemføres, forstaar jeg ikke, og det tror jeg for øvrigt heller ikke, at de paagældende Partiers menige Medlemmer forstaar. Afsked paa graat Papir, det havde været det eneste rimelige, men takket være Venstre og Konservative blev det fortsat Fagforeningsmændene, der med Borgerskabet hængende i Bagsmækken giver Tonen an. Om Varigheden af dette Førerskab skal jeg ikke spaa. Det vil bl. a. afhænge af, om man i ellefte Time uden Hensyn til smaa Partier og gamle Dogmer beslutter sig til at gøre den Tidens Gerning, som er paa krævet just nu. Saa meget er sikkert, at Regeringen med de foreliggende Forslag ikke har lagt op til den politiske Stordaad, som Tiden og de ansvarsfulde, vellønnede Poster forpligter dem til.

Jeg kan ikke undlade i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen i den Tale, han for et Øjeblik siden holdt, efter min